

Galante Kavalierer.

—o—

„Tiderne forandrer sig, og vi forandrer os med dem.“ Saaledes siger et gammelt latinsk Ord. Kan man tænke sig en mere passende Illustration til denne Tekst end omstaaende to Billeder, der henholdsvis præsenterer det politiske Galanteri i 1888 og i 1918.

„Ravnen“ satte d'Herrer Ploug, Matzen og Konsorter i Gabestokken som „galante Kavalierer“, fordi de nægtede Kvinderne Adgang til Rigsdagen i 1888.

„Kvinden og Samfundet“ sætter de politiske Partiers Førere i samme Gabestok, fordi de i 1918 ikke har kunnet drive Galanteriet videre end til at sætte Kvinder ind i Folketinget paa fire af de seks og tyve Pladser, som den nye Vælgerhær har tilført dette Ting, hvis Medlemsantal derved er forhøjet til 140.

Paa Baggrund af den uhyre Forskydning i Kvindens sociale Stilling gennem de forløbne 30 Aar, betyder de fire kvindelige Folketingsmænd, som fik klemt sig gennem „Naaleøjlet“, ikke nogen overvættets Triumf for Carl Plougs Modstandere, ja, vi er tilbøjelige til at tro, at hvis denne udskregne Kvindeforhaaner havde siddet lyslevende iblandt os den Dag i Dag, saa vilde han netop have overvundet sig til at tilmaale Kvinderne det Fingerbøl Retfærdighed, som fire Folketingsmandater af 140 betyder.

Tiderne skifter, Baggrunden skifter, men de politiske Magthavere er til alle Tider de samme, hvad enten de optræder i Kjole eller Kofte eller Arbejderbluse. Den, som selv er indenfor, holder længst mulig andre udenfor.

Ploug behøver næppe at blues i sin Grav ved Synet af de fire Kvinder indenfor Rigsdagens Dør; hans Efterfølgere har ikke flyttet sig stort videre, end han selv paa Tidens Baggrund, da de lukkede Døren for de mange, som stod udenfor.

Alt er relativt i denne Verden. Retfærdighed ikke mindst. Det er dette, foranstaaende lille Billedspøg skal paaminde os om midt under „Sejrsfanfarerne“.

Valgte kvindelige Folketingskandidater.

—o—

Af de seksogtyve Pladser, hvor med Folketinget i Anledning af de tilkomne nye Vælgere er blevet forøget, er fire blevet indrømmet Kvinderne — mindre kunde det ikke godt være.

Det konservative Folkeparti, som med god Grund ikke i denne Valgkamp har paaberaabt sig sine Fortjenester af Kvindesagen, har ikke desto mindre beskæmmet de andre Partier ved af sine 23 Pladser at have indrømmet Kvinderne de to; Venstrepartiet, som tæller det største Antal Medlemmer i det nye Folketing, og som med god Grund i denne Valgkamp har mindet de kvindelige Vælgere om, hvad de skylder Partiet, har beskæmmet sig selv ved blandt sine 45 Folketingsmedlemmer ikke at tælle en eneste Kvinde.

Valgt blev som Medlem af:

Det konservative Folkeparti:

Mathilde Malling Hauschultz, Overretssagfører.

Karen Ankersted, Kommunalærerinde, Medlem af Frederiksberg Kommunalbestyrelse.

Det radikale Venstre:

Elna Munch, cand. mag., Borgerrepræsentant.

Socialdemokratiet:

Helga Larsen, Bryggeriarbejder, Borgerrepræsentant.

Naar af saa mange dygtige, forhaandenværende Kvinder kun fire opstilles med Mulighed for at blive valgt, er vi berettigede til at tro, at de som Partifæller betragtet bærer Prisen fremfor alle andre. Desværre er dette ikke ensbetydende med, at Dansk Kvindesamfund fra sit Synspunkt set kan erklære dem værdige til Kvindesagens Pris. Karakteristisk er det, at ingen af dem kendes indenfor Dansk Kvindesamfunds Rækker, og saa vidt vi kan forstaa, heller ikke skøtter om at kendes der.

Faktisk er det, at skøndt D. K.'s 12 Forespørgsler blev sendt til samtlige opstillede Kandidater, har kun én af disse fire sejrskrøgede Kvinder fundet Anledning til at svare, og denne ene har svaret, at hun ikke ønskede

at lade sig haandfæste til et Arbejde for at skaffe sine Kønssfæller den fulde Frigørelse, uden hvilken den politiske Valgret og Valgbarhed ingen virkelig Ligestilling byder.

Kvinderne har faaet fire Repræsentanter i Folketinget. — Dansk Kvindesamfund ingen.

Tør vi tro, at Forholdet vil stille sig anderledes i Landstinget? Tør vi tro, at det store, loyale Arbejde, D. K. har udført Landet over for at skaffe Partierne Tilgang af kvindelige Fæller, vil blive belønnet med, at i det mindste et Par af dets første Kræfter bliver indladt i Landstinget? — I næste Nummer vil vi bringe Svaret herpaa.

Til Venstres ledende Mænd.

—o—

Da vi Kvinder i 1915 fik politisk Valgret og Valgbarhed, stod jeg overfor det Valg, om jeg vilde melde mig ind i et af de politiske Partier eller, som mange Kvinder, holde mig udenfor Partierne. Efter nærmere Overvejelse meldte jeg mig ind i Venstre. Dels sympatiserede jeg paa flere Punkter med Venstres Program, dels havde de gennemført Kvindernes Valgret og Valgbarhed til Menighedsraad, Hjelpekasser og Sogneraad, og det var Venstres Ministerium, der i 1912 første Gang havde forelagt det Grundlovsforslag, hvorved Kvinderne fik aldeles samme Borgerrettigheder som Mændene.

Paa Vælgermøderne har Venstres Mænd ogsaa bestandig hævdet, at man trængte til Kvindernes Medvirken i det politiske Liv, at Samfundet trængte lige saa vel til Moderens som til Faderens ledende Haand.

Det har derfor været mig en stor Sorg at se, at Venstre var det eneste Parti, der ved Valget den 22. April ikke satte nogen Kvinde ind i Folketinget. Jeg føler mig skamfuld, naar de andre Partiers Kvinder roser sig af, at deres Parti har dog sat en Kvinde ind i Rigsdagen, mien Venstre ingen.

Endnu er der Tid til delsvls at oprette det forsømte, og jeg sætter min Lid til, at Venstre nu vil vælge nogle Kvinder ind i Landstinget, saa at man ikke med Rette skal kunne sige, at dets Ord om, at Kvinderne